

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

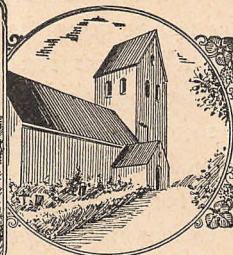
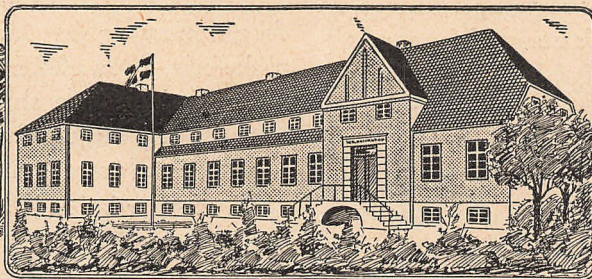
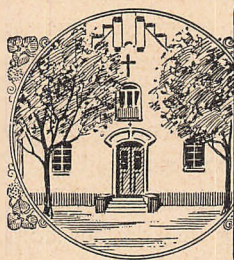
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

Marts 1959

„Bed og arbejd.“

51. årgang nr. 3

ET DÅRLIGT VALG

„Se, jeg fører ham ud til eder, for at I skal vide, at jeg finder ingen skyld hos ham!“

Således talte dommeren Pilatus til alle Jesu fjender og anklagere. Dermed skulle sagen være klar, dommeren har set gennem alle falske anklager, og nu må den anklagede være fri. Men der var visse vanskeligheder at overvinde. Gav Pilatus Jesus fri, var han sikker på jødernes fjendskab, og de var ingenlunde ufarlige selv for en romersk landshøvding, de kunne fremstille sagen på deres egen måde for kejseren, og Pilatus miste kejserens venskab.

Det var et svært valg. På den ene side at påtage sig en ret stor risiko, på den anden side at prisgive en uskyldig, men på sidste måde syntes Pilatus intet at risikere, og — nu ja, lad så denne jødeprofet undgælde!

En elendig dommer! Ja, uimodsigeligt! Hvem, der vil, kan jo slå sig til ridder på ham; han valgte fuldstændig forkert.

Men så skal vi vælge noget bedre. Alle, både små og store, kender valget imellem

at påtage sig selv en risiko og at prisgive sandheden. Risikoen var måske endda kun en bagatel, men alligevel — lad så sandheden klare sig selv. Er det ikke også et elendigt valg?

Eller det var noget, kammerater og omgangskreds indbød til; man anså det egentlig for at være forkert, men man risikerede spydige smil og mistet kammeratskab, og ja, hvad valgte du?

Valget står ofte mellem „ret“ og „let“, hvad valgte du? At vælge det rette og gode indebærer ofte en risiko for vor egen mangel eller anseelse, mens det modsatte valg synes — også kun synes — at være uden tab.

Og mændene valgte og råbte: „Bort med ham, men løslad os Barabbas!“

Af medynk med alle os forventede og forførte vælgere valgte Jesus at lide straffen for vor usselhed. Han ville bære vore synder, for at vi skulle få hans retfærdighed. Så vælg i dag hvilken herre, du vil tilhøre!

P. Roesgaard.

☆ *Hjemme fra skolen*

Vi har haft vor sædvanlige udflugt til Struer, og vi har haft besøg af forretningsfører Behrens fra Jydsk Andel i Struer. Forretningsføreren viste os først andelsfilmen, og bagefter så vi „Kongen bød”. Jeg er ved at tro, at selv de mest filmsglade fik nok for øjnene. Det var virkelig gode film, men når man har skuet i 3 timer, så er det nu nok for de fleste.

Søndag den 1. april var eleverne på en sejltur med en ny fiskekutter. Det var lærer Korfitsens gode opfindelse, og ligeledes var det ham, der fik fru ingeniør Fibiger, Lemvig, til at fortælle for os en aften om maleren Niels Bjerre og digteren Thøger Larsen, to meget kendte mænd fra Lemvigegnen.

En svensktalende præst fra Finland, pastor Fernstrøm, har besøgt os nogle dage. Han holdt foredrag for os om „Finland efter 1917” og „Vækkelsesbevægelserne i Finland”. Det gik helt godt med at forstå ham, og vi var meget glade for besøget. Hans aftenandagt vil sikkert huskes længe af dem, der har prøvet at være anfægtede.

Sekretær Jensen fra Skjern har fortalt for eleverne om Blå Kors-arbejdet.

„Jeppe” har holdt fødselsdag i mange dage, og der blev også en aften til eleverne, en aften med gode sager i rigeligt mål. Det var pænt af „Jeppe”, og det lignede hende. Een aften har efterskoleeleverne været hos lærer Aagaards og en anden aften højskoleeleverne. Det har sikkert også været gode aftener, men jeg havde ikke lejlighed til at være med. Det var pænt af Aagaards, og det ligner dem.

Vi har været på besøg hos familien Grysbæk i Gudum og beset gårdene „Nygård” og „Hauskov”. Her var landbrug i stor stil,

her var nye landbrugsbygninger, og her var gæstfrihed. Det var, som det plejer at være, og vi takker.

Den 24. er det meningen, at vi skal have forældrefest, og den 25. rejser eleverne på påskeferie, og da påsken varer måneden ud, vil vor vinterskole slutte den dag. Vil I tænke rigtig meget på eleverne og på os, der er deres lærere (Jakobs brev 3, 1).

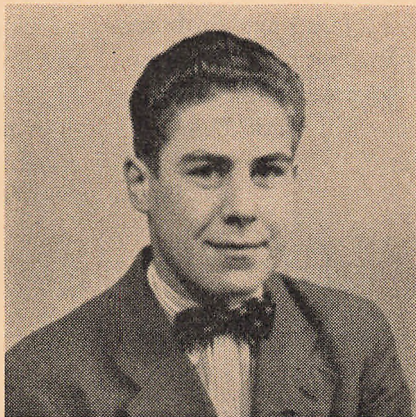
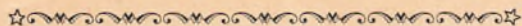
På sommerskolen har vi endnu plads til et par højskoleelever, og de kommer nok, da vi har friske forespørgsler.

Det smukke gavebeløb, som gamle elever sendte os til vort sølvbryllup, har vi nu fået anvendt. Det var jo ikke så let at vide, hvad vi skulle købe for de mange penge, men det blev en fin sølvtekande, lysekroner til spisestuen, en sovedivan til kontoret og en ny skrivemaskine. I kan tro, det er pænting, og vi takker endnu engang alle de kære givere.

Ärsmødet for Indre Missions ungdomsskoler bliver i år her i Nr. Nissum i dagene fra den 24. til den 26. april. Vi glæder os til at få besøg af vore kolleger fra de andre skoler og håber, vi kan magte opgaven. Vi venter over 100, så nogle må indkvarteres uden for skolen — selv om vi har bygget.

Sidste gang bragte vi her i bladet en hilsen fra Island, og før bladet var ude, læste vi om indsenderen Bent Søgaards død. Det gjorde et dybt indtryk på os, vi havde lige fået sådan et godt og taknemligt brev fra ham sammen med bidragene til bladet. Vi kunne ikke indse, at vi havde været gode mod ham, da han var elev her, men han følte det sådan. Det er stort at være et taknemligt menneske, og det var netop Bent.

Vi vil gerne takke hjemmet for den gode søn, de betroede os i vinteren 55-56, og vi vil bede Gud hjælpe forældre og søskende til at bære savnet og skænke dem rig vel-

Bent Søgaard er død!

Således lød forstander Kristensens ord til mig en aften ved Nissum kirke; jeg måtte høre det endnu en gang, det var jo ikke til at fatte. Jeg blev dybt rystet ved meddelelsen, tænk — Bent ikke mere, det var ubegribeligt; han, som var så frisk og livsglad, han, som vi alle holdt af for hans ærlige, glade smil og gode varmhjertede måde at være på, han, som var så god en ven og kammerat, han var ikke mere.

Som vi ved fra hans brev til elevbladets februar-nummer, var Bent i november sidste år rejst til Island. Hvor var det mærkeligt, at dette brev skulle blive det sidste farvel fra ham til os. Bent regnede med at være tilbage til maj i år; men dette var ikke Guds plan, for den 15. februar skete ulykken, der så brat gjorde ende på hans unge liv: Under en orkanagtig storm var Bent sammen med sin husbond ved at køre hø til

signelse gennem de gode minder, som nu står ensomt, men rigt tilbage.

En af Bents kammerater fortæller om ham andet steds i bladet.

Vi bo ej her, vi blot hernede gæste
en liden tid på rejsen til vort hjem.
O, lad ej nogen ting mit hjerte fæste
og hindre færden mod Jerusalem.

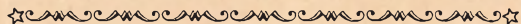
— — —
O, lyse dag i herlig morgenrøde
fra jordens nat min tanke går til dig. —
O, lad en stråle af din glans mig møde,
når mørk og ensom bli'r min pilgrimsvej.

Hvad gør det vel, om rejsen er besværlig,
den varer kun en såre liden tid,
og siden skal så meget mere herlig
for os opgå en evig morgen blid.

Du ser på mig og tænker, kan det være
et barn af Gud, en Jesu Kristi brud?
Du ser kun rejsedragten, jeg må bære,
og kender ej mit skønne bryllupsskrud.

En liden stund og mørket skal forsvinde,
når Kristi dag går frem i al sin glans,
når Jesus selv skal synd og mørke binde
og dele ud retfærdighedens krans.

Indsendt af Bents søster,
Ingrid Søgaard, 1952.

fårene, pludselig blev vognen kastet omkuld af et kraftigt vindstød, Bent blev ramt i hovedet af den væltende vogn og dræbt på stedet. „Det var som et lys, der blev pustet ud”, sagde den tilkaldte læge.

Bent blev sendt hjem og begravet ved Ejstrup kirke mandag den 9. marts. Bøgh Plougmann, Jens Dahl og jeg var med, og vi medbragte en krans fra højskoleklassen. Kirken var tæt pakket af mennesker, der ville følge Bent til graven, og overalt var der blomster og kranse. Præsten holdt en gribende tale over ordene fra Matth. 10, 29: „Sælges ikke to spurve for en skilling? Og ikke én af dem falder til jorden uden jeres Fader er med i det.” Ved graven ud-

talte Bents far: „Herren gav, Herren tog, Herrens navn være lovet!” Bents forældre og søskende havde hos Gud hentet en styrke og kraft, der kunne bære dem gennem den store sorg. Det var forunderligt, som de formåede at gøre dagen til en højtidsdag; de vidste, at Bent var gået forud for dem hjem til faderhuset.

Vi, der var sammen med Bent vinteren 55-56, ved, at højskoleopholdet kom til at betyde så uendelig meget for ham. Han oplevede der det store under at blive omvendt og finde fred med Gud. Jeg glemmer aldrig, da han en aften glædestrålende kom og fortalte mig, at nu var han det lykkeligste menneske på jorden; han havde fundet det, han søgte: freden med Gud. Dette er sikkert en af grundene til, at han altid omfattede skolen med så stor interesse og kærlighed.

Bent og ordet „glæde” var følgesvende. Hans søster fortalte så smukt ved mindehøjtideligheden, at de fem søskende, som de var, havde startet en vandremappe, som de kaldte „Glæden.” Den havde netop været på Island, kort før ulykken skete. Bent havde da tænkt meget over navnet „Glæden” og skrevet nogenlunde således: „Hvor er „Glæden” et godt navn. Det er ikke altid så let at have den ydre glæde; men har vi blot den indre glæde, bør vi altid være glade.”

Bent er den første af vort elevhold, der er gået ind i dødens ukendte land, ingen af os ved, hvem der bliver den næste, dette

Hjertelig tak for udvist opmærksomhed ved vor kære Bents begravelse.

Maren og Peter Søgaard og søskende,
Ejstrupholm.

kan nok mane til eftertanke; men har vi blot som Bent troens glæde i vort indre, da kan vi i Jesu navn se døden lige i øjnene, hvornår den end måtte komme. Bent levede ikke forgæves, han nåede livets højeste mål. Lad os altid holde Bents minde højt i ære blandt os!

Kristen Vestergaard,
Nr. Nissum seminarium.

Hallo! — Hallo!

*Kære, gamle Nissum-elever —!
Her er en opgave for jer!!!*

Prøv engang at tænke jer om; og prøv så at tænke på vor travle forstander hjemme på skolen; han slider med sit kontorarbejde, så han ved sommetider dårligt, hvor gammel han er. Han kunne faktisk godt trænge til nogle assistenter, og assistenterne skal være jer, os allesammen; tror I ikke nok, det ville hjælpe lidt på det?

Ja, I tænker selvfølgelig: „Sådan noget pjat, vi kan da ikke allesammen tage til Nissum og være assistenter for vor forstander.” Nej, men lad mig lige blive færdig, inden I begynder at lave vrøvl.

Hør nu bare her: I skal sidde hjemme i jeres egen stue eller værelse og assistere, og nu kommer det.

En meget stor del af forstanderens tid går med elevbladet, hvortil der altid mangler stof, og det forlænger arbejdet. Det ville være lettere, hvis der altid var stof nok at sætte i bladet.

Vi vil da allesammen meget gerne have vort elevblad og helst også til tiden og så godt som muligt, og det er det, den enkelte skal hjælpe til med.

Tænk dig om en gang til; hvornår har du sidst sendt et lille stykke til vort elevblad? Eller har du måske aldrig skrevet til elevbladet? — —

Ja, så er det i hvert fald heller ikke for tidligt, du kommer i gang. Tænk, om vi allesammen skrev et stykke hvert andet eller bare hvert tredje år; hvad ville det ikke komme til at betyde for forstanderen, og det betyder i hvert fald intet for os, for på tre år kan vi allesammen få et lille stykke sat sammen uden særligt besvær.

Prøv at gøre alvor af dette, og gør det til en fast regel hvert andet eller hvert tredje år.

På forhånd tak; og husk så forøvrigt al-

tid skolens motto: „*Bed og arbejd*” og gør det til virkelighed.

Med de to ting for øje ønsker jeg jer alle, elever og hjemmene på skolen, Guds velsignelse over fremtiden. Så god arbejdslyst, vær så venlig at gå i gang. Hvad du kan gøre i dag, skal du ikke opsætte til i morgen.

Hermed de kærligste hilsener til alle fhv. Nissum-elever og særlig til 57'erne og 57-58 og 58'erne.

R. L. K.

Hjemstavnsfølelsen og kærligheden

i Skjoldborgs historie om krejleren fra Hannæs
og pigen fra Fuur

I 1927 udsendte Johan Skjoldborg en novelle-samling: „Mulm og gry“. En af hans historier hedder „Limfjordskrejleren og Fuurbopigen“, og pointet i den er hjemkærligheden, som digteren selv kendte i en sådan grad, at han ikke let kunne trives andre steder end ved Limfjordens bredder og helst så nær Hannæs, at han kunne se det hvide kirketårn i Øsløs lyse vidt ud i morgensolens skin.

Den unge Limfjordskrejler Jens Dahl havde sit rette hjem i Øsløs, der boede hans mor, der var enke, og hans mindre søskende, han skulle tage sig af dem nu, de havde ikke andre at holde sig til. Moderen kartede og spandt, gjorde, hvad hun kunne, men huset var forsømt både med tag og vinduer, så der var nok at slide for udover det daglige brød.

Nå, Jens Dahl havde helt godt fat på det. Han havde lejet et lille skib af rige Kræn Peter hjemme i Hannæs, og ved Bette Nielses bro i Kvols fik han skuden fyldt med træsko, som blev lavet af folk, der boede nær Himmelbjergskovene. Så fandt han rundt i den store fjords vige og kroge og afsatte lasten til derboende høkere. Såmænd, det gik helt godt, selv om Kræn Peter fik broderparten. Men han måtte passe på småpengene, det gik ikke an, at han sad og svirede hos Kjeld Olsen i Thisted

eller i Stougaards beværtning i Løgstør eller med egholmerne i Vesterås kældrer i Aalborg. Nej, der kunne lige blive råd til en skrå og en pibe tobak og nogle småting til dem derhjemme. Kunne han blive ved at tjene som det sidste par somre, så kunne hytten derhjemme få en oppudsning og skuden ligeså; den trængte til nyt storsejl, ny ankerkæde og en omgang maling.

Denne Jens Dahl var altså helt igennem en stabil ung mand, driftig, sparsommelig, god søn og broder, og så holdt han så urimelig meget af Øsløs, det var denne hjemkærlighed, der bandt ham til hjem og stavn. Han kunne fortjene at få en god kone, og han havde vel nok chancen, for en dag mødte han fuurbopigen barhovedet, barbenet, iført blåt liv og rødt skørt, et skønne syn; hun var stabil i alle måder, men holdt så urimelig meget af Fuur, det var denne hjemkærlighed, der bandt hende til hjem og stavn. Hvordan det gik til, at de to mødte hinanden? Jo, hør nu her.

Jens Dahl kom jo sejlene fra Kvols med kurs mod Hannæs. Det gik godt ud gennem Virksund, men vinden øgedes, der var fart på kareten. Ved Hvalpsund måtte han rebe, han strøg forbi Rotholmene, i Risgaards bredning var det slemt at krydse, bygerne kom fra nord-

vest, Livø bredning var skam værst, det gik ikke, han kom ikke til Hannæs i det vejr, men måtte hellere søge læ ved Fuur. Det gjorde han, kastede anker i vigen nær land, drak kaffe og gik i seng og sov til op på næste formiddag, men da stormede det stadig. Han var kendt med det, det ville vare en 3-dage.

Han så først huset, mens han gik og ordnede tingene ombord. Det tiltrak ham, han kunne lide det, gammelt som det var, et rigtigt skipperhus, og der var liv i det, for det røg op af skorstenen. Han så i ånden, hvordan det kunne blive: en bro ud i vigen, så skuden kunne lægge til der. Jo, huset var sandelig godt nok.

Så pigen! Først kom hun trækkende med en ko, der skulle på græs nær stranden. Siden, da han havde kigget på sine regnskaber og fundet, at de stemte, mens han sad og bødede topsejlet, kom hun igen — for at flytte koen. Nå da for et syn, for en dejlig pige! Barhovedet, barbenet, med blåt liv og rødt skørt, frisk som nordvest-stormen, som regndråberne, der piskede én ind i ansigtet, som fjordens krappe bølger. — Hun tiltrak ham, trak hans øjne til sig, der var liv i hende, hun nikkede også — bly, og han så i ånden, hvordan det kunne blive. — Den nat sov han ikke godt.

Jens Dahl måtte kontakte den søde fuurpige. Han kom tidligt ud af køjen, så sig om. Jo, den brogede ko var fæstet, hun var på vej op mod huset, men så langeligt ud mod det fremmede skib, med den fremmede mand. Så gav hun sig til at muge i den lille kostald. Der var nok ingen mand i huset. Krejleren pyntede sig bedst gørligt. Han havde da et ærinde: han kunne købe mælk. Da han kom ind i den gammeltdags stue med bilæggerovn og slag-klokke, stod datter for nederenden af langbordet. Nej, sådan en pige havde han bestemt aldrig set mage til, hendes lige fandtes ikke hjemme på Hannæs. — Henne ved ovnen sad en svagelig, ældre kvinde, moderen, hun kunne gå lidt omkring ved hjælp af stokke. Datteren lavede en kop kaffe til de tre og kunne også nok finde en flaske mælk. Det kom op, at manden var død. Moderen sagde, at de havde et dejligt bette hjem, men de manglede en mand, og han fortalte, hvem han var, hvad han lavede, og hvilke forpligtelser han havde. — Da Jens sagde farvel, konstaterede han, at pigens hånd var varm og fast i trykket, og moderen mælede:

„Se indenfor en anden gang.“ — Fuurpigen stod ved hushjørnet, da vinden fyldte skibets sejl, og kursen var sat mod Hannæs. Så var de nået så langt. Mon det ikke nok kunne blive til mere?

Men det var den hjemkærlighed. Jens satte foden på den kendte strand; se, det var nu alligevel Hannæs, bedre end Fuur. Der Øsløs kirke med det vældige hvide tårn, der kærene, hvor han vogtede fårene, der gavlen af hans moders hus og der de små hvidhovede søskende, der var løbet ham i møde. Jo, Hannæs var bedre end Fuur. Her var noget, der bandt, der drog.

Næste forår stod den lille skude ind i vigen igen. Da var det fint vejr. Pigen var i færd med at pynte huset op, hun kalkede det gult, men med sort fod. Hun så ud, gule pletter over det hele, overstrittet, men lige sød og attråværdig. Han var ventet. Det var kommet et godt stykke frem ad vejen. „A troede, a var bløvn færdig, inden do kom“, sagde hun. De tre fik sødsuppe og pandekager, og de unge gik en tur. Så blev det ikke til mere denne sinde.

Den følgende sommer kom Jens Dahl i arbejde på Fuur. Da han gik op ad strandengen, så han, at græsset trængte til at blive slået og kom med en bemærkning derom til pigen, der svarede: „Jamen, a ved'ed godt, bitte Jens, men vi hår jo engen mand i e hus.“ Så fik Jens leen skærpet og gav sig til at slå græs. Datteren rev hovedet af en kok, så de fik en god føde. Moderen spurgte, mens de drak kaffe, hvor gamle hans søskende var. Der lå noget og lurede bag det, der blev sagt og gjort, men det blev ikke til mere, end at Jens lovede at komme ved den tid, rugen skulle høstes. Nu måtte han af sted til Uttrup efter en ladning gryder, potter og andre sager af den art. —

En anden sommer, han var på Fuur, gik de sammen op på bakken nær hendes hjem, og i det smukke, klare vejr så de over mod Øsløs, og han fortalte hende, hvor kønt det var derovre, men hun sagde, det ikke var så kønt som på Fuur. To unge droges mod hinanden, trængte til hinanden, men hver for sig var de stavnsbundne.

Krejleren besøgte hvert år Fuur. Ärene gik, de to blev ældre, mødrene blev gamle, hans små søskende voksne. Da den sidste var konfirmeret, sagde hans mor, at nu måtte han se at blive gift, men der var Hannæs-piger nok. Han sag-

de ingenting, men pulsede kraftigt på piben. Moderen var nu så svag, at hun ikke selv kunne passe huset. En kone var tiltrængt. — På Fuur sagde gammelmoderen til ham, at nu var han da fri, og det var da kun et jordløst hus derovre på Hannæs. Her var der marker med ko og grise og lam, og om der var en mand, kunne der godt holdes to køer. Han fortalte, hvor kønt det lille hus i Øsløs var: nyt tag med teglstenskant over sulfjælene, blåmalede vinduer, tre stuer nedenunder og gæsteværelse på loftet, have med æbler, pærer, ribs og stikkelsbær, timian, merian og løg. — Han kunne ikke gøre flyttet. Hjemkærligheden var for stærk.

Men pigen sa': Kunne Anne ikke flytte til Hannæs, hen til ham? Den gamle fuurkone døde. Jens var med til begravelsen. Skuden lå til ankers i vigen i flere dage, den hed forresten Anna. — Hun spurgte til hans moder. Jens svarede, at hun var simpels, de trængte til en kvinde i huset. — Anna så ud over fjorden, den blå fjord og hen mod sit lille hjem. „A tror et, a ka' fløtt herfra.“ —

Nej, det kunne Anna ikke, og han kunne heller ikke flytte over til hende, da hans mor var død. „Nej, bette Jens, a ka' et løw andre steder.“ En aftenstund sad de sammen på det grønne dige. Blomsterne fra ungdomstiden var falmende. Han betroede hende, at han ikke kunne rive sig løs. Hun sagde, at så fik det nok være. Han sagde, at de vist var for gamle til at flytte. Men hun tog det løfte af ham ikke at rejse hendes dør forbi, og han lovede det, at det gjorde han heller ikke. — De to, der passede så godt sammen og trængte sådan til hinanden, de fik ikke hinanden til sidst, og det var hjemkærligheden, hjemstavnsfølelsen, der var årsag dertil. *A. C. Nielsen.*

Så skal vi høre lidt fra Amager

Jeg hedder Ole Olsen, er den yngste af en søskendeflok på tre og bor på Amager, hvor mine forældre har en gård på 13 tdr. land.

Til gården hører en stor have med mange frugttræer og en temmelig stor køkkenhave med forskellige slags grøntsager, buske og træer.

På gården er der to karle og en arbejdsmand. Den ene karl hedder Valdemar og er lidt til års. Han har været hos os i mange år. De to andre bor ikke hos os.

Vores besætning består af en hest, tolv høns og fem og tyve duer, som passes af Valdemar, der tillige er beskæftiget ved andet arbejde. — Den anden karl har til opgave at køre med min far på torvet, hvor han læsler grøntsager af, mens far ordner regnskabet. Arbejdsmanden Hansen går i marken samt hjælper til hjemme på gården.

Vi har som regel tre tdr. land med roer, hvoraf en del bliver kørt til en salatfabrik „Ipse“, og resten bliver lagt i en kule. Af disse får hesten en del, de øvrige bliver kørt til salatfabrik i løbet af vinteren. Vi har desuden tre tdr. land med græskar, som bliver kørt hjem, skrællet, skåret i stykker og lagt i tønder med saltlage. Der ligger de så en nat, hvorefter de bliver kørt til salatfabrik. Endvidere har vi fire tdr. land med blomkål. Foruden det, vi selv avler, køber vi mindst halvtreds tons, som forskellige fabrikker aftager. En del bliver nedsaltet, og i løbet af vinteren køres også de til fabrik. Endelig er der tre tdr. land, hvor der dyrkes forskellige slags grøntsager.

*Yngste elev på Nr. Nissum
efterskole 58-59.*

HØJSKOLEPOST

Hilsen fra Færøerne.

— Vi blev viet i Næs kirke den 22. januar. Det var et frygteligt uvejr den dag. Sneen lå så tykt, at det næsten var umuligt at komme frem med bil, så vi måtte leje en motorbåd. Der er 15 km fra mit nuværende hjem og til kirken.

Der var ikke ret mange mennesker i kirken, men højtideligt var det. Det var et stort øjeblik at stå for alteret i hvid kjole og høre præstens tale og sige ja til et nyt afsnit i mit liv.

Der var ca. 115 mennesker med til vort bryllup. Vi fik en meget god fest og en masse gaver. Da min mand er vognmand, har jeg ham hjemme hele tiden.

Vi bor hos min mands forældre. Huset er stort nok til, at vi kan bo der også, og de skal jo have hjælp, når de bliver gamle.

Nu håber jeg, at vi ikke får mere sne i vinter, det har vi haft i det meste af 2 måneder.

Hilsen til alle kendte på skolen og til veninderne fra 1957.
Irene Wrihe, f. Petersen.

Indre Missions højskolekreds i Aarhus.

Onsdag den 1. april taler forstander P. Jensen, Blåkilde, på KFUM, Klostergade 37, kl. 20,00 prc. Emne: „Meningsfyldt liv“. Underholdning. Kaffe. Enhver er velkommen. P. u. v. Jens Ganer.

Forstanderens møder.

3. april. Gudum.

9. april. Linde.

11. april. Durup, Salling.

22. april. Raunstrup — Romlund.

Sølvsnoren 28-29.

har besøgt mig den 20. februar. Det tjener medlemmerne af mit første elevhold i Nr. Nissum til ære, at de viser et smukt sammenhold både gennem vandremappen og på anden måde.

Til lykke!

Fredag den 27. marts vies i Houe kirke frk. Ingrid Bjerg Jørgensen (53) og typograf Preben Jensen, Nybrovænge 35, Kgs. Lyngby, København. Bryllupsadresse: Heldumvej 25, Lemvig.

Lørdag den 17. januar viedes frk. Anna Birthe Hansen (58) og hr. Jens Hansen.

Bopæl: Nordre Hus, Skovensvej, Allerød, Nordsjælland.

Hilsen fra Færøerne.

Jeg blev den 17. januar i år viet i Vestmanhavn kirke til kontormand Johan E. Poulsen, Vestmanhavn. Det blev en stor dag for os. Vi havde ca. 260 gæster til vort bryllup.

Jeg sender jer allesammen de bedste ønsker. Jeg tænker tit på sommeren 53; den står uforglemmelig for mig, fordi jeg kun har de bedste minder fra den tid og om alle kammeraterne. Det kunne være skønt engang med tiden at kunne komme til en clevfest og se nogle igen; men det er ikke så nemt for os, som bor på Færøerne at komme med.

Venlig hilsen til jer alle sammen fra Emma.

Hjælp!

Mon der skulle være to veninder i 16 års alderen, der kunne tænke sig at søge plads på Bredidblik og i et andet lærerhjem i Nr. Nissum til 1. maj?
Gudrun Lindskov R.

KØKKEPIGE

Vi mangler stadig en sådan, og vi vil så gerne have en, der har nogen erfaring, og altså ikke er for ung. Er der virkelig ikke en af vore gamle elever, der kan hjælpe os over sommeren?

Vi har køkkenpige og 4 stuepiger.

Adresseforandringer

Vinterskolen:

- 56-57 Christian Madsen, Maglebjerggård, Vredsløs, Næstved — samme, „Bjerregård“, Sjørring, Thy.
- 55-56 Svend Aage Nielsen, Engvej 2, Aulum — samme, Tarp, Sdr. Felding.
- 54-55 Verner Nissen Aalbæk, Gl. Lindholt, Tvis — samme, „Knudsensminde“, Tvis.
- 54-55 Kristian Lauridsen, Lem, Lem st. — samme, Vostrup.
Egon Nielsen, Mågevej 5, Holstebro — samme, Danmarksgade 81, Fredericia.
- 51-52 Niels Hagelskjær, Tiphede ndr. skole, Timring pr. Vildbjerg — samme, Opstrup pr. Vind.
- 50-51 Kristian Sørensen, Bjerresminde, Andkær, Børkop — samme, Dollerupgård, Ullits.
- 53-54 Martin Trillingsgård, Ølby præstegård, Struer — samme, Vildbjerg, Timring.
- 48-49 Lærer Ejvind Svendsen, Nørregade, Vordingborg — samme, Færgegårdsvej 8, Vordingborg.
- 45-46 E. Bitsch, Statens Forsøgsstation, Borris — samme, Drejers Optagelseshjem, Kolding.

Sommerskolen:

- 1958 Frk. Nete Christensen, Danmarksgade 27, Lemvig — samme, KFUK, Lemvig.
- 1958 Frk. Anna Birthe Hansen, Kolsbæk pr. Græsted, Nordsjælland. — Fru Anna Birthe Hansen, Nordre Hus, Skovensvej, Allerød, Nordsjælland.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og venneforening
Redigeret af forstander A. Kristensen.

CHRISTENSENS BOGTRYKKERI STRUER 7982

A
20
EREDERIKSBERG ALLE 22
STATENS PÆD. STUDIESAMLING
FRU KRISTENSEN